

Esther Maas maakt muziektheater 'Into the Woods', een sprookje voor volwassenen

Gedreven vrouw met een missie

Door Esther Kleuver

Zeg tegen **Esther Maas** nooit dat iets onmogelijk is. En van opgeven wil de zangeres en actrice al helemaal niets weten. Mede daardoor is het haar nu gelukt om met Into the woods alweer haar tweede muziektheaterproductie op de planken te brengen. Compleet met een 15-koppig live orkest en een topcast met namen als Paul Groot, Lone van Rosendaal, René van Kooten en Brigitte Heitzer.

Daarmee is opnieuw een lang gekoesterde wens van **Esther Maas** uitgekomen; Into the Woods spelen met de oorspronkelijke orkestbezetting. Want ze wil vooral theater maken waarbij de focus weer echt op de muziek ligt. "Orkesten worden steeds kleiner of zelfs in hun geheel vervangen door muziekbanden. De partituren worden als gevolg daarvan vaak opnieuw gearrangeerd, waardoor de oorspronkelijke bedoeling van de componist vaak nauwelijks nog te horen is. Daarbij krijg je als acteur ook nauwelijks nog de tijd om je de muziek echt goed eigen te maken. Muziek lijkt ondergesneeuwd te raken in een genre dat zich juist door die muziek onderscheidt in het theateeraanbod", aldus **Maas**. "En hoewel ik van een musical als Mama Mia ook ontzettend heb genoten, ondanks het feit dat dat volgens mij ook deels op band stond, met de muziek van een componist als Stephen Sondheim kom je daar echt niet mee weg."

Als artistiek leider van haar eigen productiebedrijf PIT Producties brengt ze na Putting it together (2014) nu met Into the woods dus alweer de tweede Sondheim. En daarmee heeft ze het zichzelf als kersverse theaterproducent niet bepaald makkelijk gemaakt. Het materiaal vergt namelijk veel op artistiek en productioneel gebied en hoewel de belangstelling lijkt toe te nemen, loopt het Nederlandse publiek nog niet massaal warm voor het werk van de met prijzen overladen Amerikaanse componist. Sondheim heeft hier nog niet de enorme bekendheid die hij in andere landen heeft en er zijn daarom maar weinig theaterproducenten die zich aan dit materiaal wagen.

Maar dat weerhield **Maas** er niet van om de sprong toch te wagen, al geeft ze toe dat ze gedwongen door de omstandigheden ook geen andere uitweg meer zag. Na haar studie aan het Amsterdamse Conservatorium, waar ze met haar liefde voor muziektheater al een buitenbeentje was, kreeg ze een beurs om in New York verder te studeren. Daar werd ze echter getroffen door een auto-immuunziekte en kon ze nauwelijks nog functioneren. Ze moest terugkomen naar Nederland. Hoewel ze nooit echt stil zat (ze gaf o.a. les), was ze al halverwege de veertig toen ze door nieuwe medicatie niet alleen haar energie, maar ook haar ambitie terug kreeg. "Maar ja, wie kende mij nog. Ik had nauwelijks nog een naam van betekenis in het vak en ik had ook geen zin om op die leeftijd nog de derde boom van links te spelen. Als ik nog iets wilde, dan zou ik het heft in eigen hand moeten nemen. En ik wilde alleen nog maar dat doen waar ik echt in geloofde. Dit voelde echt als een tweede kans in het leven. Niks en niemand kon me tegenhouden."

Het duurde vervolgens nog vier jaar voordat Putting it together er eindelijk na veel vallen en weer opstaan kwam. Maar hoe! De voorstelling werd beloond met drie nominaties voor Musical Awards, waarvan er twee werden verzilverd. **Maas** zelf kreeg de prijs voor de beste vrouwelijke hoofdrol voor haar vertolking van Amy en ze zette zichzelf daarmee niet alleen in een klap als musicalproducent op de kaart, maar ook als uitvoerend artieste. Het voordeel van zelf produceren is nu dat ze ook de rolbezetting enigszins naar haar hand kan zetten. "Ik twijfelde heel erg tussen de rol van de bakkersvrouw en die van de heks. Het is die laatste geworden. Het is zowel fysiek als vocaal topsport om alle uithoeken van dit karakter op te zoeken. Ze is echt 'larger than life'. Het is zwaar, maar heerlijk om te doen."

Wat echter vooral zwaar is, is het feit dat ze zelf speelt in een voorstelling die ze ook produceert. Daar zijn soms echt tegengestelde belangen mee gemoeid. En ze mag dan haar eigen wensen hebben vervuld, ze probeert ook die van haar collega's zo goed mogelijk in de gaten te houden. En dat is volgens **Esther Maas** eigenlijk precies waar dit sprookje voor volwassenen ook over gaat.

"Je kunt wel van alles willen, maar je bent niet alleen verantwoordelijk voor het geluk van jezelf, maar ook voor dat van anderen. 'Maak van je wens geen vloek', staat er letterlijk in het script. Maar het gaat voor mij persoonlijk ook nog ergens anders over. Dat is het mooie aan dit stuk. Als je aan vier mensen vraagt waar Into the woods over gaat, dan zullen ze alle vier iets anders antwoorden. Het is erg gelaagd en staat dus open voor meerdere interpretaties. Voor mij draait het heel erg om dat wat je aan je kinderen overbrengt. En dat zit 'm vaak niet letterlijk in wat je zegt, maar in wat je doet. Als jij uitstraalt dat je de wereld verschrikkelijk vindt, dan nemen ze dat onbewust van je over."

Hoewel ze momenteel nog tot over haar oren met Into the woods bezig is, moet ze als producent ook alweer nadenken over de toekomst. "Ik ben al met wat bestaande titels bezig en ondertussen zijn we ook een hele nieuwe voorstelling aan het ontwikkelen. Maar daar kan ik op dit moment verder nog niet zoveel over zeggen."

'Into the woods' van PIT Producties staat t/m 13 mei in diverse theaters. Première op 20 februari in het Oude Luxor Theater, Rotterdam.

Info: intothewoods.nu